

РЕШЕНИЕ

№ 16945

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2003** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от М. М. С. чрез адв. М. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-4332-006047/22.12.2025г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на М. М. С. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при нарушение на изискването за форма, при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда за отмяна на оспорената заповед за ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв. М. К., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски по делото.

Ответникът - Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006047/22.12.2025г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца затова, че

на 07.12.2025г. около 09.00 ч. в [населено място], ж.к. „К. поляна I“, в района на обособен паркинг до блок 137Б, като водач на лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. К. К., категорично отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с №ARNJ 0002.

Издаден е талон за медицинско изследване № 311112 за ВМА. Съставен е АУАН серия ГА с бл. № 4057554/07.12.2025г. от С. И. С. –младши автоконтрольор при отдел ПП- СДВР за извършено от М. М. С. административно нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя представя Постановление за привличане в качеството на обвиняем от 07.12.2025г. от дежурен прокурор в СРП по досъдебно производство №1961/2025г. по описа на ОЗ РУ- СДВР, с което е привлечено в качеството на обвиняем лицето В. В. М., ЕГН [ЕГН] за извършено престъпление по чл. 270, ал.1 от НК, затова че на 07.12.2025г. около 09.00 ч. в [населено място], управлявайки лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] от кръстовището на [улица]и [улица], с посока на движение [улица], към [улица], през[жк], до паркинг пред блок 137Б в[жк], противозаконно пречил на орган на властта – А. Ц., Й. Г., А. Н. и Т. Т. – полицаи към сектор „Охрана на обществения ред“ при ОЗ РУ- СДВР, да изпълнят служебните си задължения, регламентирани в чл.64, ал.1-4 от ЗМВР.

Представени са от процесуалния представител на жалбоподателя и три броя АУАН: серия ГА с бл. № 4057555/07.12.2025г.; серия ГА с бл. № 3852610/07.12.2025г. и серия ГА с бл. № 3852609/07.12.2025г. и трите съставени от съставителя на АУАН, издаден на жалбоподателя - С. И. С. –младши автоконтрольор при отдел ПП- СДВР за извършени от В. В. М. административни нарушения съответно на чл. 40, ал.2, пр. 1 от ЗДвП ; чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП и чл.20, ал.2 от ЗДвП със същия автомобил, по същото време и място.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ -чл. 23 от ЗАНН.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни

мерки: като в т.1, б. „б“ от същия закон са визирани хипотезите на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в процесната заповед е управление на моторно превозно средство след отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест, както и да даде проби химико-токсикологично лабораторно изследване.

В конкретния случай данните по делото налагат несъмнения и еднозначен извод, че на 07.12.2025г. в [населено място], ж.к. „К. поляна I“, в района на обособен паркинг до блок 137Б, М. М. С. не е управлявала лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] . Видно от представените Постановление за привличане в качеството на обвиняем от 07.12.2025г. от дежурен прокурор в СРП по досъдебно производство №1961/2025г. по описа на ОЗ РУ- СДВР и три броя АУАН от 07.12.2025г., издадени от С. И. С. –младши автоконтрольор при отдел ПП- СДВР, водач на лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. К. К., на посоченото място и по време, е В. В. М., а не М. М. С.. Доколкото е нямала качеството водач на МПС, С. не би могла да извърши административното нарушение, за което е обвинена и спрямо нея да бъде приложена процесната ПАМ.

Съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и при неспазване на прогласения в чл.6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове. Като проявление на принципа за съразмерност, разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 АПК регламентират задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил и доказал действителни разноси в размер на 260,76 евро: 10 лева /5.11 евро/ държавна такса и 255.65 евро /500 лева, представляващо адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна помощ и съдействие.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006047/22.12.2025г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“-СДВР, с която на М. М. С. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. М. С., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 260,76 евро.
Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :